Ч. 267. Второк 18 (5) грудня 1906. Рік XVI.

Виходить у Львові що-дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї позапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Ситуация парляментарна. — З делеґаций. — Події в Росиї.

Канцелярия палати панів оповіщує, що найблизше засіданє палати панів відбуде ся в четвер дня 20 с. м. о годині 11 рано. На дневнім порядку засіданя буде виборча реформа. Палаті буде імовірно дана нагода ухвалити зміну §. 5, основних законів державних дотикаючу числа дожизнених членів палати панів. — Polit. Corresp. на основі вістий засягнених з посольских кругів палати панів доносить, що польскі члени тої палати в справі виборчої реформи заняли таке саме становище, як і Коло польске ради державної. Польскі члени палати панів переймили на себе задачу посередників, стремлячу до полагодженя всяких перепон. В справі плюральности зазначили лише своє засадниче становище, але так як і Коло польске не будуть цілком спиняти ухваленя виборчої реформи. Впрочім не єсть цілком певною річию, що всі польскі члени палати панів будуть голосувати за плюральностию, а навіть не єсть неможливим, що декотрі з них не будуть голосувати против плюральности. Безуслівним жаданєм палати панів була лише справа заведеня обмеженого числа членів тої палати. П. Президент кабінету бар. Бек був би ся був постарав вже вчаснійше о передвступну санкцию монарха і приготовив відповідне предложенє, коли би кількох членів лївиці палати панів не було представило справозданя, яке полягало на хибних здогадах щодо поглядів і намірів більшости членів тої палати. — П. Президент міністрів бар. Бек конферував з ческими послами Баксою і Кльофачем в справі відкликаня ческих пильних внесень, аби парлямент міг ухвалити буджетову провізорию.

Повне засіданє австрийскої делеґациї відкрив президент кн. Лобковиц в суботу о годині 10 рано. П. Міністер війни надіслав письмо, оповіщуюче, що віддає до розпорядимости делеґациї 66 примірників угоди між правительством а міністром війни в справі достав для армії. Відтак приступлено до дальшої дискусиї над окупацийним кредитом. Спільний міністер скарбу др. Буриян відповідав на бесіду дел. Бянкиніго і відпер закиди піднесені ним против управи окупованих країв. Відтак обговорив справу видаленя редакторів і заявив, що єсть то неоспоримим правом краєвої управи видалювати прикрих і небезпечних чужинців. П. Міністер візвав відтак дел. Кльофача, аби, як заповів, подав докази на піднесені собою закиди. Супротив дел. Кінка що до достави будівляних материялів для босаньских зелізниць ствердив п. Міністер, що закиди суть оправдані. Вкінци просив о принятє окупацийного кредиту. По кінцевій промові справоздавця Шустершіца приступлено до подрібної дискусиї і принято окупацийний кредит. З черги прийшло третє читанє буджетової провізориї, а дальше полагоджено буджет спільного міністерства скарбу, спільного трибуналу обрахункового і предложенє о митах, по чім президент закрив засіданє і пожелав делеґатам веселих сьвят. Реченець слідуючого засіданя буде делеґатам поданий письменно. Як кажуть, має оно відбути ся дня 7 або 8 січня.

В Росиї викликав розголос новий замах. Сим разом довершено замаху на адмірала Дубасова. Про то доносять з Петербурга: На бувшого губернатора Москви, адмірала Дубасова, устроєно в суботу о год. 1 з полудня динамітний замах. Адмірал легко ранений. Двох виновників арештовано. — Друга телєграма доносить: На адмірала Дубасова кинено дві бомби і вистрілено шість разів з револьвера. Дубасов лиш легко ранений в ногу і міг сам о власній силі пійти до дому. Замаху довершено в хвили, коли проходжував ся по огороді Тавридскім. — Вкінци нинїшна телєграма петербургскої аґентиї доносить: Коли адмірал

---

3)

Богатий вуйко.

(З жидівского житя — Мардохея Спектора).

(Конець).

Хаім-Хайкель кинув ся зворушений горі сходами, а побачивши вуйка, поздоровив єго і простягнув рамена.

— Чим можу служити?

— Якто, вуйку, не пізнаєте мене? Торік ви зробили мені честь... в переїзді... в Цицельнику....

— А, Хаім Хайкель... Як ся маєш? Що ти робиш в Одесї? Прошу, сідай....

— Я тут вже від трех днів... Ваш дверник, вуйку, страшний антисеміт, не хотів мене до вас пустити.

— То добрий чоловічиско... Служить в мене десятий рік.

Хаім-Хайкель погадав на своїх послїдних двайцять копійок.

— Ну, що чувати нового у вас, Хаім-Хайкель?

— Ах, що в нас може бути нового...

— Ну, а жінка, дїти здорові? Бо мабуть маєш дїти?

— Гай, гай! Що за питанє! Хибаж ви забули, що поцїлували мого малого Янкеле?

— Колиж їдеш до дому? Поздорови від мене жінку!

Вуйко хотів подати єму руку, але він сказав:

— Нї, нї, я ще не готов...

Вуйко обернув ся і вийшов з комнати.

Хаім-Хайкель стояв як вкопаний. Якто? Навіть не показав єму вуйни, анї дїтий. Не дав напити ся склянки чаю...

Вечером прийшов ще раз і не питаючи дверника, ступав горі сходами. Однак той скочив за ним і не пустив, мовлячи, що в пана тепер гостї... Хаім-Хайкель вернув ся упокорений; вуйко єго стидає ся перед другими людьми, сестрінка не уважає гостем...

На другий день рано не застав вуйка дома. Слїдуючого дня прийшов в обідовій порі і не міг бути допущений. Аж четвертого дня удалось єму побачити ся з вуйком.

— Як ся маєш, Хайкель? Ти все ще в Одесї? Коли їдеш до дому? А може тут лишаєш ся довше?

— О... се... гм... зависить від вас, вуйку...

— Від мене?... Якто?

— От часи такі лихі...

Вуйко добув з кишенї банкнот і дав єму. Хаім-Хайкель не приняв.

— Возьми, не стидай ся, і їдь до дому.

— Я не по дарунок... Нема якого місця посади у вас?

— У мене всьо заняте!

— Щож менї дїяти, вуйку? Дайте раду!

— Возьми грошї та їдь до дому. Иншої ради не знаю. Впрочім я занятий.

Хаім-Хайкель лишив ся сам один і раднерад взяв грошї зі стола. Коли прийшов на господу, рішив ся ще раз поговорити з вуйком. Може він єго добре не зрозумів. Але знову минуло кілька днів і Хаімови-Хайклеви не довелось побачити вуйка. Все була якась перепона: раз пан їсть, раз пє, то знов спить, приймає гостї...

Аж раз коли Хаім-Хайкель плентав ся без цїли улицями, побачив несподївано вуйкову карету; в серединї сидїв вуйко з якоюсь чужою дамою. На кізлї сидїв той сам візник, що то єго Єнта ріжними присмаками годувала. Хаім-Хайкель втїшив ся, кинув ся за каритою і почав з цїлої сили кричати: „Вуйку, вуйку!“

Однак вуйко відвернув ся і карита пігнала дальше. Хаім-Хайкель остав ся серед улиці засоромлений. Всеж таки постановив піти на другий день ще раз до вуйка.

Застав єго вільним, але вуйко дуже сердив ся, що Хаім-Хайкель біг за ним улицею як божевільний.

— Простіть, вуйку. Їй Богу, я не хотячи... Сиджу тут в Одесї, сиджу, і анї з ким поговорити, нї перед ким пожалувати ся. Як я втїшив ся, коли уврів вас на містї...

— Ну, ну, добре, але тобі пора до дому!

— Що менї дома дїяти?

— А що тут? Тут готов ти ще збожеволїти. Вчера біг за мною, завтра побіжиш за ким иншим. Вічно свариш ся з моїм дверником...

— Ах, вуйку, ваш дверник антисеміт, не терпить жида як собаки.

— Добре, добре, але ти їдь, Хайкель, їдь в імя боже, а то жінка та дїти десь затужили за тобою...

— Я їду, вуйку, я вже готов...

— Добре зробиш. Ти вже не дитина. Бачиш, що нема чого волочити ся по Одесї... Отже спішись, поки маєш грошї, які я тобі дав.

Дубасов проходжував ся по Тавридскім парку, увійшло до огорода трех незвістних людий; два сіли на лавку, третий пійшов за Дубасовом і стрілив до него, але не поцілив. Заки поліцийні аґенти, котрі ішли за Дубасовом, надбігли, вистрілили оба сидячі на лавці кілька разів з револьверів і кинули бомбу, котра сейчас вибухла. Адмірал ранений ногу. Поліциянти прихопили одного з напастників, два прочі утікли. В часі утечі стріляли і кинули ще одну бомбу, котра вибухла з слабим гуком. Вкінци зловлено ще одного напастника, третий вспів утечи. Оба зловлені молоді люди. Не хотіли подати назвищ. Адмірал Дубасов пійшов піхотою до дому.

В північних, західних і північно західних ґуберніях, де аґрарна аґітация ще мало розвинена, акция аґрарних комісий переводжуючих комасацию, парцеляцию і т. и. замітно поступає вперед. Селяни показують для тої справи богато заінтересованя і видять, що ті комісиї є способом до розвязаня аграрної справи. Селяни закупили вже богато посілостий виставлених властителями на продаж. Цілі округи перемінено на хутори. — Представителі властий польского Королівства заявили ся против вилученя холмскої Руси. Імовірно справа буде відложена через недостачу статистичного материялу. — Власти одержали з канцелярії варшавского ґенерал-ґубернатора вказівку, щоби не ставляли перепон передвиборчим зборам. О кождім скликаню зборів мають бути повідомлені місцеві власти. — В многих місцевостях Поділя селяни зрікають ся вибору повновластників в тім переконаню, що всї їх кандидати дістануть ся до вязниці або на заточенє.

Новинки.

Львів, дня 17-го грудня 1906.

— Спростоване ширеної в „Ділї“ неправдивої вісти. „Діло“ в ч. 260 з суботи дня 2 (15) грудня с. р., помістило слїдуюче надіслане з ц. к. Прокураториї спростоване:

„Хвальна Редакция зволить помістити на підставі § 19 закона з 17 грудня 1862 В. з. д. ч. 6 з 1863 р. в однім з найблизших чисел, слїдуюче тутешній ц. к. державній Прокураториї надіслане спростоване, відносяче ся до поміщеної в ч. 257 з дня 29. XI. (12. XII.) 1906 статї п. з. „Ворожі заходи“, трактуючої про мнимі тайни інструкциї ц. к. Намістництва в справі виборів до Ради державної.

„Неправдою есть, будьто би Намістництво розіслало уже тайні інструкциї в справі переведеня виборів, відмінні для Руси, відмінні для Мазурщини, а затім неправдою есть, будьто би Пан Намістник в своїй інструкциї зарядив, щоби в руских і мішаних округах було як найменше місць голосованя, по можности в одній третій части громад.

„Неправдою есть, будьто би в якім небудь обіжнику Намістництва містив ся наведений в „Ділї“ по польски мнимий дословний автентичний цитат.

„Неправдою есть дальше здогад, будьто би Намістник представив евентуальному Комітетови виборчому мнимо через старостів предложені „стратеґічні пляни“ на побите Русинів при виборах.

„Натомість правдою есть, що Президия Намістництва видала о д н о з в у ч н и й обіжник до всіх без ріжниці Старостів в Галичині з дня 29 падолиста с. р. ч. 17.287, в котрім упереджуючи Старостів, що вибори до Ради державної розписані по скінченю теперішної каденциї, будуть переведені імовірно після нового закона виборчого,— наказало з уваги, що постановленя проекту містять ряд приписів, котрих впроваджене в житє вимагає довших приготовлень, вже нині розпочати передвступні праці, щоби їх в належитім часї можна покінчити, а специяльно поручило приготовити материял до зарядженя на підставі § 3 видатись маючого.

„Що до лученя громад в ґрупи виборчі видала Президия Намістництва яко вказуючу засаду: оминане „непотрібних обтяжень для виборців“.

У Львові, дня 13 грудня 1906.

Ц. к. Державний Прокуратор.“

— Відзначенє. Є. Вел. Цїсар рішенєм з дня 5 грудня с. м. надав старшому радникови скарбовому і начальникови адміністрациї податків Альойсию Зонневендови, при нагоді перенесеня его в стан спочинку, титул радника Двору з увільненем від такси.

— Перенесенє. П. Намістник покликав старосту, Станислава Гродзїцкого, в Ярославі, до служби в Намістництві.

— Остережене. З вістий, які надходять з Арґентини, переконало ся Міністерство справ внутрішних, що еміґрация з королївств і країв репрезентованих в Раді державній, до того краю знов збільшає ся. В виду того звертає Міністерство увагу, що о скілько єму звістно, тепер майже не можливо серед звичайних условий набувати ґрунти за приступну ціну навіть в найдальших сторонах Арґентини. Простори державні, котрі арґентиньска секция кольонізацийна відступає захожим під услівями на око корисними, дають дуже малий дохід і вимагають тяжкої цілі роки треваючої праці, заким можуть принести який такий дохід.

Тов-а кольонізацийні і приватні мають, що правда, також і знамениту до управи землю, але тую можна одержати лиш за ціну нечувано високу. Часто оселі кольоністів положені осторонь, далеко від всяких комунікаций і в наслїдок того кольоністи змушені віддавати свої плоди аґентам за дуже низьку заплату. Крім того множать ся случаї, в котрих неуправнені до того особи вимаають від кольоністів рати ціни купна, які належать ся за одержану землю. Треба також відраджувати рільним робітникам подорож до Арґентини, бо платня і винагороди не суть користні, а знайдене роботи, з виімкою пори жнив, есть дуже трудне. Житє в Арґентині есть взагалі два рази, а в більших містах навіть 3 і 4 рази так дороге як в Европі.

— Реґуляция каналових рік. Комісия виделеґована міністерством торговлї для розслїдженя потреби доповненя реґуляциї рік, що будуть частию водної сїти з каналами, вже закінчила оглядини Днїстра і дня 8 с. м. закінчила протокол доходжень в Намістництві. Комісия оглянула також місця в басені Опору і Стрия, котрі надають ся до збудованя резервоарів води для витворюваня електричної сили, яка могла би бути в'ужита у Львові.— Програму доповненя реґуляциї каналових рік, уложену в р. 1902 Намістництвом і Виділом краєвим, комісия розширила долученєм реґуляциї Млечки (повіти Переворск і Ярослав) і Вирви (повіти Перемишль і Добромиль). Реґуляцию продовжено також на гірскі части рік і долучено забудоване цілого ряду гірских потоків, котрі в 1902 р. не були обняті ґенеральним проектом самбірскої секциї відділу для забудовань гірских потоків. Що до будови резервоарів води, то делеґат міністерства торговлї зажадав насамперед переведеня подрібних дослїдів і уложеня проектів. На підставі опінії повної комісиї, делеґати міністерств внутрішних справ і рільництва, як також обох краєвих властий, уложили приближений кошторис, котрий прелїмінує слїдуючі видатки: а) На реґуляцию горішних частий каналових рік і їх приток 12,600.000 К. б) На забудоване і залїсене околиць жерел 20.000.000 К, в) На будову резервоарів в горах: 1. в басені Соли 5.000.000 К, 2. в басені Скави 3,500.000 К, 3. в басені Дунайця 4,000.000 К, 4) в басені Стрия 5,000.000 К — разом 17,500.000 К. — Взагалі прелїмінує комісия на доповнене реґуляциї каналових рік 50,100.000 К, з чого на державний фонд каналовий приходить 30,060.000 К (60 прц.), а на краєвий фонд 20,040.000 К (40 прц.)

— Календарик „Сокільство“. Накладом „Сокільского Базару“ у Львові вийшов кишеневий календарик на 1907 рік п. з „Сокільство“, печатаний в двох красках дрібним але четким письмом. В календарику містить ся коротка хроніка українського Сокільства, стемплева скаля, метеорольоґічні і астрономічні записки на 1907 рік, картка з поділом годин і чисті картки на записки. Ціна календарика 20 сот., а хто купує в „Сок. Базарі“ товарів на раз за 3 К, дістає календарик даром

Приязне поведене і щирі слова вуйка зробили на нім таке враженє, що забув хвилево на всю недолю і зворушений та ніби веселий вирік слова:

— Бувайте ж здорові, дорогий вуйку, і щасливі... майте ся гаразд... Але... я... що би просив...

— Ну?

— Пригадуєте собі мого Янкеле... того ладного хлопчину?.. Приїхати до дому і нїчо єму не дати... таж се дитина...

Вуйко закликав служницю, шепнув їй до уха і за хвилю она принесла велику вязанку зношеної одежи.

— Возьми сей клунок, — сказав вуйко — буде для всіх твоїх дітий.

Хаїм-Хайкель затремтів з радости.

— Най вам Бог дасть сто двайцять літ прожити, дорогий вуйку! Щоби ви діждали ся потіхи з ваших дітий і ласка божа нехай вас ніколи не покидає! Будьте здорові та щасливі, вуйку, будьте ще раз здорові...

— Щасливої дороги! Поздоровіть жінку й діти від мене!

— Будьте здорові й щасливі ціле ваше житє!

Вуйко відвів его аж до сходів і дверник з долини міг добре бачити, як его пан подав Хаїмови-Хайклеви руку...

Хаїм-Хайкель чув ся щасливим, як рідко. З тяжким клунком під пахою перейшов гордо, як той король, сїни, а на дворі оглянув ся ще раз і змірив дверника побідними очима: Ну, антисеміт? Смакує тобі упокорене? Коби то всім таким, як ти, дати таку научку!

Хайклеве благословене подобало ся вуйкови. Він розтягнув ся на мягкій софі і на хвилю віддав ся задумі. З приємностию погадав про добродушність та сердечність маломіщан, відтак перейшов думкою на нову посілість, яку пабув торік від Зарицкого, на паровий млин, посьвячений тому кілька днів, на пару арабских коний, яку дав єму в дарунку знакомий дворянин. Опісля згадав про Марию Івановну, котру хотів задержати в Одесі на злість жінці; про синагогу, в котрій постановив завести новий лад; про сина Бориса, котрого мусить вислати на зиму за границю, нехай трохи подивить ся на сьвіт і лишить Марию Іванову в спокою. І ще богато иншого передумав вуйко, лежачи вигідно на софі в розкішнім кабінеті.

А тимчасом Хаїм-Хайкель оцинив ся із своїм клунком в поїзді. Спершу прислухував ся вдоволений свистови та сопотови машини, але де далі, єго гадки затягались хмарою і гуркіт коліс перемінив ся для него в понуру мельодию. Нараз єго немов щось підкинуло і він скрикнув:

— Ах, що я зробив? Такий встид! Як ми єго приймали дома, а як він мене принян?.. Навіть раз їсти не дав, раз вуйни менї не по казав... Перед чужими людьми стидав ся мене, а вкінци дав менї клунок старих лахів...

Хаїм-Хайкель посумнів ще більше. Він взяв від вуйка 25 рублів, і тепер не годен їх віддати. То все так. Вязанкою лахів і кількома добрими словами купують богачі серця бідних людий. Але добре єму так! Не треба було до него пхати ся, коли він бідного жида встидаєсь, за его добре серце, за єго гостинність...

Хаїм-Хайкель оглянув ся і коли побачив, що він сам один, відчинив вікно і викинув клунок старої одежі, яку подарував єму вуйко, далеко в рів.

Єму стало лекше на серци, бо не чув ся вже жебраком, але горожанином міста Цицельника.

— — — — — — — — — — — — —

Дома окружили єго свої і знакомі та засипали питанями:

— Що чувати з вуйком? Дав тобі посаду? Вистарав ся о кредит на товари?

Хаїм-Хайкель на всї ті питаня мав одну відповідь:

— Вуйко помер...

Иншої відповіди не можна було з него видобути, і всї Цицельничани, що се вчули, говорили, як приписано:

— Барух дайян гасмет! (Славен нехай буде справедливий судия!)

— **Дрібні вісти.** Гринько Гладун з Черча, ученик V. кл. в Рогатині, виходячи з церкви, поперечив ся зі своїм товаришем о якусь дрібницю і пробив его небезпечно ножем. — Рада міста Бродів ухвалила підписати нотариально деклярацию в справі заміни тамошної німецкої ґімназиї на польску. — З церкви оо. Кармелітів у Львові вкрадено два нові канделябри вартости 60 корон.— Згублено на ул. Кароля Людвика золотий годинник з монограмом S. K., висаджений брилянтиками, вартости 100 корон. — В Одесі заведено в двох ґімназиях науку української мови на основі дозволу міністерства просьвіти, а се в одескій проґімназиї, де буде вчити директор Лев Ковальчук і в жіночій ґімназиї А. Малиновскої.— З Товстого доносять, що втік звідтам якийсь Іван Зюлковский, вкравши 76 корон. — В Ярославі пострілив поручник Шлеміхер підофіцира Щиґла в коліно підчас стріляня з комнатного карабіна до цілі. Позаяк відносини межи тим поручником а постріленим підофіциром були ненайліпші, полковник Роцек інтернував поручника.

— **Убийство в цїли рабунку.** В Болехівцях під Дрогобичем, наймит, 18-лїтний паробчак Станислав П, вдарив обухом так сильно по голові Марию Фалянтес, жінку пенсионіста зелізничого, заняту пранем, що она облита кровю впала безпритомна на землю. Злочинець зрабував відтак готівку 94 К, а наклавши до печи камінного вугля, засунув засувку і полишив так свою жертву, а сам всів до поїзду, що їхав до Стрия і від'їхав. Злочинця досі не зловлено.

Добродїй — злодїй. В Будапешті помер сими днями знаний там загально жебрак, котрий в послїдній хвили свого житя зробив тамошній суспільности велику несподіванку, бо показав, що він не лиш богач, але й добродій, а по смерти лишив доказ, що він поправді був злодій. В перший хвили виписували всїлякі ґазети тому богатому жебракови і добродїеви славословія і так характеризували его:

Ґерляха — так називав ся той жебрак — бачено на улици в кождій порі дня чи ночи. Згорблений, з якимсь клуночком під пахою, заходив дідусь до знакомих собі домів, де дїставав милостиню в грошах чи в страві. Нераз витягав сьвідоцтво, аби доказати свою убогість. Дому не мав, в день жебрав, а в ночи дрімав або молив ся в ждальнях на зелізничих двірцях чи на ночі. Служба вже там его знала і глядїла через пальці на убогого жебрака. Почтові урядники говорили, що убогий нераз висилав грубші квоти до Риму. Коли він перший раз появив ся на улицях Пешту, нїхто не знав сказати. Перед шістьма місяцями убогий дідусь занедужав і пішов до шпиталя св. Роха. Сили опускали старого з кождим днем. Мара смерти станула ему перед очима. Він просив покликати нотаря, аби зробити завіщане. Всї дивували ся, що він може кому записувати. Перед нотарем заявив він і доказав сьвідоцтвами, що називає ся Франц Ґерлях, есть доктором Богословія, фільософії і права і з розясненим лицем вручив нотареви кільканадцять книжок щадничих кас на загальну квоту двіста трийцять тисячів корон і призначив їх на школи в острихомскім окрузї. Потім зажадав сповідника, а по принятю св. Тайн, в несповна двох годин по записї, розпращав ся з тим сьвітом.

По смерти однак показало ся инакше. Коли Ґерлях помер, явив ся на поліциї сьвященик, котрий его перед смертию сповідав, і сказав, що Ґерлях признав ся на сповіди, що роздаровані гроші украв і постановив був свого часу чекати, аж справа притихне і за давнить ся а тоді був би уживав того маєтку. Більше як трийцять літ тому назад був він домашним сьвящеником у богатого угорского властителя більшої посїлости барона Бальдачі, котрого описав Йокай в своїй повісти „Угорский Набоб". Коли барон Бальдачі помер, установив він спадкоємцями свого на мілїони числячого майна членів спорідненої з ним родини Фильдварі. При списуваню майна показало ся, що бракувало всїляких дорогоцїнних річий і готівки в сумі 120.000 ґульденів. Тоді підозрівано кілька осіб о крадіж, але домашного сьвященика нїхто не підозрівав, тим більше що він небавком по смерти барона став жебраком. Родина Фильдварі хоче тепер поробити відповідні кроки, щоби тоті гроші назад відобрати, але все-таки роздасть їх на добродійні цїли.

Телеґрами.

Відень 17 грудня. Міністерство зелізниць державних постановило в цїли зменшеня дороженї мяса у Відни і инших більших містах держави завести ряд догідностий на головних зелізницях державних і на Північній зелїзници. Пільги тї увійдуть в житє з днем 20 с. м.

Станиславів 17 грудня. Вчера вечером знайдено на подвірю тутешного маґістрату підкинений мішок вкрадений дня 12 грудня з почтового возу. В мішку було 10 куверт з листами, векслями і ефектами. Готівки і 18 куверт брак. Знахідник, сторож маґістрату, віддав мішок аж нині рано; внаслідок того арештовано его.

Петербург 17 грудня. (П. А.) Вчера вечером впало 6 узброєних людий до одного з двірків на передмістю Лесное і змусило властительку погрозою видати їм гроші і дорогоцінности загальної вартости 5000 рублїв, а відтак втекли.

Радом 17 грудня. (П. А.) На шефа ґубернїяльної жандармериї, полковника Потте, кинено вчера бомбу, котра урвала ему ногу. Виновника замаху, ученика школи торговельної, зловлено.

Ченстохова 17 грудня. Суд польний засудив вчера пятьох терористів на смерть і зараз їх розстріляно.

Льондон 17 грудня. Член парляменту Джон Елліс зложив уряд підсекретаря державного в уряді для Індий з причини пильних зобовязань приватних.

Париж 17 грудня. Пос. Жоре доказує в „L'Humanité", що ґрупа фінансистів, на котрої чолї стоїть бувший президент кабінету Рувіє, має намір позичити российскому правительству 200 мілїонів франків. Жоре заявляє, що завізве правительство до розведеня слїдства, чи не розходить ся тут о тайну позичку і чи нема в тім нарушеня законів. Републиканьска Франция не позволить, щоби нарушувано закони в цїли доставлюваня российскому правительству гроший на здушене свободолюбивого руху.

Анґр (департ. Мен е Льоар) 17 грудня. Межи католиками, що відводили епископа а демонстрантами з противного табору, прийшло до бійки. З обох сторін стрілянo; кілька осіб, між тим одного журналїста зранено.

Вашінґтон 17 грудня. (Б. Райт.) В виду донесеня часописи Examiner в Сан Франціско вісти одержаної з Гонолюлю, що офіцири транспортового корабля Union Thomas заявили, що має ся як найскорше перекинути два полки до Ґаваї з причини можливого непорозуміня з Японією, заявляє департамент війни, що анї не видано приказу висланя войска на Сендвічскі острови анї не розважувано зовсїм такого зарядженя. Зачувати, що Мікадо хотів би набути острів Лянах, положений в віддали 50 морских миль від Гонолюлю. Видано до місцевих властий зарядженє, заказуюче продане того острова синдикатови, бо загально побоюють ся, що за тим синдикатом стоїть Японія.

Рух поїздів

важний від дня 1-го мая 1906.

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·15	До Іцкан, Потутор, Черткова
	6·20	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	6·35	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина (з Підз.)
	6·55	„ Яворова
	7·30	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
8·25		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·35	„ Кракова, Сянока, Відня
	8·55	„ Самбора, Стрілок, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Калуша, Делятина
	10·45	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	10·55	„ Підволочиск, Бродів, Грималова
	11·15	„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
2·21		„ Підволочиск, Бродів
2·36		„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
2·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·45		„ Кракова, Відня
	2·30	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
	3·30	„ Коломиї, Жидачева
	4·05	„ Ряшева, Любачева
	4·15	„ Самбора, Хирова
		в ночи
	6·00	До Яворова
	6·15	„ Підволочиск
	6·25	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
	6·35	„ Кракова, Відня, Хирова
	7·25	„ Рави рускої, Сокаля
	9·10	„ Станиславова, Чорткова
	9·50	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля (1/5 до 30/9), Хирова
	10·40	„ Іцкан, Чорткова, Заліщик
	10·51	„ Самбора, Хирова, Сянока
	11·00	„ Кракова, Відня
	11·15	„ Підволочиск, Грималова, Скалата
	11·30	„ Стрия, Дрогобича, Борислава
12·45		„ Кракова, Відня
2·51		„ Іцкан, Калуша

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·10	З Іцкан, Черткова, Делятина (ч. Коломию)
	7·00	„ Підволочиск, Бродів (на Підзамче)
	7·20	„ Підволочиск, Бродів (на гол. дворець)
	7·29	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·50	„ Рави рускої, Сокаля
	8·05	„ Станиславова, Жидачева
	8·15	„ Самбора, Сянока, Хирова
	8·18	„ Яворова
	8·45	„ Кракова, Відня, Любачева, Хирова
	10·05	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	10·35	„ Ряшева, Ярослава, Любачева
	11·45	„ Підволочиск, Гусятина, Копичинець
	11·50	„ Лавочного, Калуша, Стрия, Борислава
1·30		„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Пер.)
1·40		„ Іцкан, Чорткова, Калуша, Заліщик
	1·50	„ Самбора, Сянока, Стрілок
2·05		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (на Підз.)
2·20		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (гол. дв.)
	3·55	„ Тухлї (15/5 до 30/9), Сколього (1/5 до 30/9)
	4·37	„ Яворова
	4·50	„ Белзця, Сокаля, Рави рускої
	5·25	„ Кракова, Відня, Хирова (на Підзамче)
	5·45	„ Іцкан, Жидачева, Калуша
	5·50	„ Підволочиск, (Одеси), Бродів, Потутор
		в ночи
8·40		З Кракова, Відня, Сянока
	9·05	З Іцкан, Потутор, Черткова
	9·20	„ Самбора, Хирова, Ясла
	9·30	„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова
	10·12	„ Підволочиск, Бродів, Скалата (на Підзамче)
	10·30	„ Підволочиск, Бродів, Скалата (гол. дворець)
	10·50	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
12·20		„ Іцкан, Жидачева, Заліщик
2·31		„ Кракова, Ясла, Хирова

Замітка. Поїзди приходять і відходять після часу середно-европейского, котрий обовязує також у Львові. Звичайні білети їзди як і всякі иньші білети, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. можна набувати цїлий день в містовім бюрі ц. к. зелїзниць державних, пасаж Гавсмана ч. 9.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Ловиньского, під зарядом І. Недопяда. (Телефона ч. 527).